

[Ib Christensen]

andet slogan, som jeg er sikker på at hr. Kjeld Olesen ikke vil acceptere, nemlig: hensigten helliger midlet.

Hr. Gert Petersen gav vendingen en anden drejning, idet han over for hr. Kjeld Olesen understregede, at midlerne jo i givet fald kan korrumpere målene. Hvis man skal tage denne talemåde for gode varer, så må man vel tilføje, at der skal være konsistens mellem midler og mål, altså midlerne skal være et skridt i retning af målet. Hvis man f. eks. som socialdemokratiet officielt har som mål at inddrage de arbejdsfri gevinster på jord, så skal man ikke føre en politik, blandt hvis midler er en sænkning af skattebyrden på jord.

Bemærkningen har jo egentlig også adresse til indkomspolitikken. Hvis man står på den frie forhandlings- og aftaleret på arbejdsmarkedet, skal man ikke føre tvangsindkomspolitik, hvor staten dikterer lønninger og arbejdsvilkår.

Det gælder også hr. Ninn-Hansen, som dog som borgerlig politiker egentlig må være meget imod, at staten bestemmer over lønninger, arbejdsvilkår osv. i den private sektor. Alligevel siger han i sit indlæg her i dag, at indkomspolitikken skal vi have for at slå fast, at det er folketinget, der styrer. Ja, men hr. Ninn-Hansen har da mere end mange andre boret i det forhold, hvorledes tætte og intime kontakter og aftaler i såkaldte arbejds papirer mellem dele af regeringen, nemlig den socialdemokratiske del, og Landsorganisationen har ødelagt enhver mulighed for den frie forhandlings- og aftaleret og viser indkomspolitikken i dens værste karikatur, og hvor partier optræder som håndlangere for særinteresser i lighed med venstres og Dansk Arbejdsgiverforenings meget hemmelige, men formentlig intime forhandlinger ifølge dagspressen.

Derfor synes jeg, at hvis man er tilhænger af arbejdsmarkedets fri forhandlingsret og tilhænger af frie økonomiske tilstande og selvansvar over for arbejdsmarkedets forhold, så ser man, at netop den seneste udvikling viser indkomspolitikken uhyre farlighed, både ud fra en liberal synsvinkel og ud fra en organisationsmæssig synsvinkel, både fra arbejdstagers og arbejdsgivers side.

Regeringens og regeringspartierne langsigtede mål for samfundsudviklingen fremgår måske klarest af den rapport, der er offent-

liggjort af regeringens økonomiske sekretariat. Den afslører jo, at indkomspolitikken har spillet fallit, men at regeringspartierne til trods herfor ikke har andet alternativ end en endnu hårdere indkomspolitik over for lønmodtagerne samt fortsat stor arbejdsløshed som led i den økonomiske politik, og endelig en skattepolitik, der øger byrderne på arbejde og forbrug og letter beskatningen af de arbejdsfri gevinster.

Når vi er så stærkt i opposition til denne regering, som vi er, hænger det formentlig sammen med, at den indebærer nogle af de værste elementer i en socialistisk eller i hvert fald en socialdemokratisk filosofi, kombineret med nogle af de værste elementer i en liberal, eller skal vi kalde det en borgerlig-kapitalistisk filosofi.

De socialistiske elementer er den utrolige tyrkeretro på offentlig styring, som om det kunne redde vore samfundsproblemer. Der er jo kommet mere og mere offentlig styring, og vi sidder værre og værre i det med hensyn til beskæftigelse, betalingsbalance osv. Men det præger jo regeringens politik med tvangsindkomspolitikken som fanen frem for noget.

Og de uheldige liberalistiske eller kapitalistiske elementer er dem, at man alligevel ikke vil lade markedsøkonomien fungere, men vil subsidiere erhvervslivet, og endog Danmarks liberale parti erkender sig jo som tilhænger af tvangsindkomspolitikken. Man værner privilegierne. Man sænker jordbeskatningen og forøger skatten på den jævne befolknings arbejde og forbrug. Derfor ser vi, at det, der kunne være en kombination af et socialdemokratisk krav om social retfærdighed og et liberalt krav om en fri økonomi og større selvbestemmelsesret for den enkelte, bliver en uhyggelig cocktail af nogle af de værste elementer i en socialistisk filosofi kombineret med nogle af de værste elementer i en borgerlig filosofi, og det forklarer jo noget af den situation, vi står i.

Her rører vi så ved noget af det mere principielle. Efter vores opfattelse har vi et socialistisk ejendomsretsbegreb, som ikke kræver nærmere definition, men som jo altså kort og godt betyder kollektivets eller samfundets ejendomsret til alle produktionsmidler. Så har vi heroverfor et borgerligt ejendomsretsbegreb, som først og fremmest betyder den enkeltes ejendomsret til jord og fast ejendom i det hele taget, et århundredgam-